

til Udvalgets Arbejdstid, da ligger det vel udenfor Forhandlingerne, efterførendt vi jo have en anden Ministers Attest for, at det endnu ikke er indført i vor Grundlov, skjøndt den Mangel kan være beklagelig fra visse Sider, at Regjeringen ikke raader over Arbejdernes Fremme i Thingene. Jeg tror ikke, at de Forslag, som her ere stillede, ere saa omfattende eller saa uoverskuelige, at det ikke skulde være muligt at faae denne Lov færdig inden 1ste April, til hvilken Tid vi ønskede at faae den ud, thi vi have jo endnu lang Tid til den 1ste April; og efter min Formening var Staden ikke stor, selv om det ikke skulde ske, og saaledes denne Indtægt skulde bortfalde for en Maanedstid. Acciseafgiften er anslaaet til c. 50,000 Rd. aarlig, og det er altsaa henimod 4,200 Rd., som Kjøbenhavn's Havn vilde gaa glip af for en Maanedstid, og da vi jo sandsynligvis alligevel faae Andet at bestille i April Maaned, saa kunne vi tage denne Sags Behandling med. Det er een Betragtning, og dernæst er der en anden Betragtning, nemlig den, at det meget godt kan være underkastet Tvivl, hvorpå det overhovedet er rigtigt at give efter for Forlangendet om at lade Accisen vedblive at bestaa. Dersom den ærede Regjering ikke skulde synes om Forslaget, eller Landstinget skulde gaa hen og forkaste det, saa vilde jeg ikke sælde en Laare derover eller noget Dieblit være bekymret med Hensyn til denne Sag. Det lader jo til, at Forslaget under Nr. 1 ikke skal volde nogen Bæmselighed, og jeg tror heller ikke, at det kan i den Forstand volde Bæmselighed, thi jeg antog det ikke for muligt, at Thinget vilde gaa ind paa at give Bemyndigelse til allerede at give den Skibsafgift bort, som den engang i en kommende Tid vil lette Skibsfarten for Statskassens Vedkommende; thi Vedtagelsen af § 1 vilde desværre være en Fristelse for Thinget til at dige tilbage fra atter at betrede den Vej, som man desværre ikke fik vandret til Ende forleden ved en Lettelse for Skibsafgiften paa det af mig omhandlede Omraade. Naar det er nævnt, at Forslaget under Nr. 2 vil fremkalde en Nedsættelse, da kan der ske en Forandring deri; man kan tilføje en Bemærkning om, at Beregningen foretages efter Forholdet 48 til 100 uden Benyttelse af Myntlovens Bestemmelser. Derved tror jeg, at den ærede Ministers Betæmselighed kan bortfalde, thi da vil der utvivlsomt ikke optaa noget Tab; men det vil være en Tilfældighed, om en Sats bliver en Ubetæmselighed høiere og en anden lidt lavere; det kan gaa op og ned efter Forslaget under Nr. 2, naar man ser paa Bekjendtgjørelsen af 13de Juni 1864, men jeg skal ikke have Noget imod, at man sætter en bestemt Norm, navnlig saaledes, at Beregningen som sagt foretages efter Forholdet 48 til 100. Forslaget under Nr. 3 skal jeg springe over, da der er Enighed med Hensyn til dette, og jeg kommer da til Forslaget under Nr. 4. Man siger, vi kunne

vente dermed, indtil vi om 5 Aar faae Sagen for paany. Jeg skal sige Dem, at det er første Gang, at Thinget faar Leilighed til at se paa dette Spørgsmaal. Jeg vil antage, at der burde have været set paa det allerede for 10 Aar siden, at det overhovedet burde af de vedkommende Regjeringer, der have bestyret vore Forhold i de sidste 10 Aar, have været taget under Overveielse, hvilken Indflydelse Fredstraktaten udøvede paa forskellige Lovgivningsforhold, som det ikke havde været Tanken, at Fredsslutningen skulde udøve nogen Indflydelse paa. Dette er ikke sket, og det er efter min Opfattelse utvivlsomt en Feil. Man har i 1864 villet give danske Smaaskippere, der fore paa Sverige, denne Lettelse, men pludselig kastede man Byrden over paa dem i et saa betydeligt Omfang, at en saadan lille Skude kan komme til at betale til Kjøbenhavn's Havn lige saa meget som et efter vore Forhold meget stort Fartøi, der kommer med rig Ladning og langvejsfra. Altsaa dette, at det er opfat i 10 Aar, hvad der skulde været gjort allerede strax efter Fredsslutningen, er virkelig for mig ingen Grund til yderligere at udfætte dette, men det er, kan jeg ikke negte, snarere en Grund til at tage det fat. Nu har jeg ikke været blind for, at det mulig kunde fremkalde en vis Uvovdelse med Hensyn til andre Skibe; men jeg har efter min Betragtning af disse Forhold aldrig troet, at de Benge egentlig ere vundne, som man saaledes skal faae fat paa fra fremmede Fartøier, som komme ind i en Havn, thi jo byrdefuldere man gjør det for dem, jo mindre interesserede blive de i at deltage i Farten paa det Sted, og jo mindre søge de altsaa ved deres Deltagelse at fremme Skibsfarten paa det Sted. Der ligger tilbørlig forældede Principer til Grund for den Betragtning, som ærede Modstandere i dette Spørgsmaal gjøre gjældende. Nu siger man: Giv Ministeren Bemyndigelsen, han skal foretage en Nedsættelse, og den rammer da kun de danske Skibe; men er man nu ganske vis paa, at det kan lade sig gjøre. Enten Nedsættelsen sker ved Lov eller administrativt, vil Resultatet vistnok blive det samme ifølge Traktaternes Ordlyd. Vil der ikke blive sagt: Der er taget den administrative Bestemmelse, at de og de Skibe have visse Lettelser, men da Traktaterne lyde paa, at vi skulle have de samme Lettelser, maa vi for os kræve ogsaa de Lettelser, som nu gives administrativt for danske Skibe. Jeg husker ikke Traktaternes Ordlyd, men jeg skulde være tilbørlig til at tro, at de gennemgaaende ere saaledes, at enten Lettelserne fremkomme gennem Bemyndigelse ved Lov og udføres administrativt ved Indenrigsministerens Foranstaltning, eller de udtrykkelig gives ved Lov, vil Resultatet blive det samme. Hvis det ikke var Tilfældet, vilde jo ogsaa enhver Regjering kunne omgaa Traktaternes Bestemmelser lige over for andre Stater. Jeg tror derfor ikke, at den høitærede Minister kan gaa ind